

Voorwoord

Kinderbrieven uit 1911 en 1912

Een eeuw geleden was de ‘St. Nicholas’ in Amerika een populair kindertijdschrift voor kinderen en tieners uit welgestelde families.

Er stonden vooral veel vervolgv verhalen in, maar ook korte verhalen, gedichten, heel veel foto’s en tekeningen, en soms zelfs beeldverhalen, de voorlopers van het stripverhaal.

De St. Nicholas was een maandblad. Elke maand werden er wedstrijden uitgeschreven, meestal met de opdracht een opstel of een gedicht te schrijven. Maar ook tekeningen en foto’s waren welkom en werden vaak geplaatst.

Naast de wedstrijden had de St. Nicholas ook een rubriek die brievenbus genoemd werd, met daarin ingezonden brieven van kinderen.

Ik vind het zo mooi om de eigen woorden van kinderen van honderd jaar geleden onder ogen te

krijgen en verbaas mij er o.a. over hoe eigentijds veel van die brieven lijken. Veel ervan zou zó in de Donald Duck opgenomen kunnen worden, zonder dat iemand er iets ongewoons aan zou opmerken.

Maar ook de brieven die duidelijker het verschil in tijd of mentaliteit aangeven, vind ik interessant om te lezen. Zelfs als de ondertoon op ons onsympathiek overkomt, geeft dat toch een mooi tijdsbeeld. Net zoals dat weer andere brieven een mooi stukje geschiedenis laten zien, opgetekend vanuit de gedachtewereld van een kind.

De brieven zijn uiteraard oorspronkelijk in het Engels geschreven. Ik heb ze zelf in het Nederlands vertaald.

Ik hoop dat ieder die dit leest er evenveel plezier in zal hebben als ik heb gehad,

Margriet Verbeek - April 2009
www.margrietverbeek.nl

Hieronder een brief van Karl F.
New York, mei 1911

Lieve St. Nicholas,

Mijn tamme eekhoorn heeft de hele maand oktober noten verzameld, totdat hij op een dag ontdekte dat er zoveel noten in zijn holletje zaten dat hij er zelf niet meer bij paste. Hij ging naar binnen met een noot, maar nam die toen weer mee naar buiten, omdat er geen ruimte meer was. Toen haalde hij al zijn ongepelde noten uit zijn nest, pelde alle noten, en legde ze netjes, een voor een, terug in het nest.

Nu had hij weer ruimte om naar bed te gaan.

Ik vond dat erg knap!

De uwe,

Karl F.

Antwoord van St. Nicholas:

Dit klinkt inderdaad als een beredeneerde daad.
Dat is zeker een teken van intelligentie.

Hieronder een brief van Jessica N. - 10 jaar
Philadelphia, mei 1911

Lieve St. Nicholas,

Dit is het derde jaar dat ik lid van u ben, maar ik heb u nog nooit een brief geschreven, dus dacht ik: dat doe ik dan vandaag.

Ik dacht dat het misschien wel leuk zou zijn om te vertellen dat ik bij mijn vriendin geweest ben. Zij woont aan de voet van de Mount Lowe in Los Angeles County, California. Ze hebben bij haar thuis twee meisjes. De ene is tien, haar naam is Dorothy, de andere vier, haar naam is Barbara. Ze hebben elf eiken voor hun huis, daarom heet hun huis: 'Ellef Eiken'. Een van hen is de grootste, die staat het dichtst bij het huis. Mijn broertje, die zes is, en Barbara zitten in de zitplaats die gemaakt is middenin de stam van de grote eik, terwijl Dorothy en ik in de eik klimmen.

Er is een ravijn vlakbij het huis. Als het helder weer is kan je het eiland Santa Catalina zien, dat

zestig mijlen verderop in zee ligt.

Iedere zaterdagnacht schijnt een sterk licht vanaf de top van de Mount Lowe. Op een avond scheen dat licht zo hun keuken in, en toen werden Barbara en Dorothy bang.

Volgende winter, als het sneeuwt op de Mount Lowe, dan gaan we met ons allen een keer naar de top.

Ik ben tien jaar en zit in de vijfde klas.

Ik hoop dat ik altijd uw toegewijde lezeres zal blijven,

Jessica N.

Hieronder een brief van Marjory B. - 11 jaar
Panamakanaalzone, mei 1911

Mijn lieve St. Nicholas,

Ik ben hier pas een paar maanden, maar ik verlang nog steeds erg naar Amerika. Maar toch zijn hier wel veel interessante dingen, waarvan ik er u een paar ga vertellen.

Het Panama kanaal dat ze aan het graven zijn is maar honderd yards van de achterkant van ons

huis vandaan, dus ben ik daar natuurlijk al vaak geweest. Het is heel erg interessant om te zien hoe de stoomgraafmachines de grond opscheppen en in speciale grondkarretjes doen. Ze zijn ontzettend groot, maar lijken wel een soort mensen te zijn als je ze aan het werk ziet.

Gisteren ben ik met papa gaan rijden in de bergen, we volgden een oud spoor. Het was soms zo erg steil dat we van onze paarden af moesten om ze te leiden. Een vriendin van me had me gezegd dat ze daar een panter had gezien met vier jongen, maar ze hadden haar gelukkig niet opgemerkt.

Ik hoop dat ik mee kan doen met de fotowedstrijd van de St. Nicholas. Dan wil ik een foto maken van een boa constrictor, want die zitten hier heel veel.

De uwe,
Marjory B.

Een opstellenwedstrijd: Schrijf een verhaal met de titel 'Een avontuur uit de twintigste eeuw.'

Geen van de geplaatste verhalen won een eerste prijs, maar er zijn er toch drie bij die een tweede prijs kregen: een zilveren speld.

Een avontuur uit de twintigste eeuw.

Door Eleanor B. - 13 jaar, 1911

Prijs: Een zilveren speld

Het was een prachtige ochtend, precies helder en fris genoeg om het als een stimulerende koelte te ervaren. De honden trokken aan hun riemen en blaften onophoudelijk. Maar we waren nu dan toch vertrokken. De honden kwamen snel en volgden het geurspoor. Mijn paard was een goede jager. Ik reed steeds voorop. De honden waren de vos bijna meteen op het spoor. De voorste van de honden was nog maar een paar yard van de vos verwijderd. Ik spoorde mijn paard onbarmhartig aan. De vos rende verwil-

derd naar een oude landweg, en toen, helaas!, kwam er om de hoek een auto aan. Toet toet.

De vos nam een sprong en landde ergens achterop die auto toen die passeerde, en was al uit zicht voordat ik dichterbij gekomen was.

De honden waren uitzinnig. Ze stonden een moment roerloos stil, niet wetend wat nu te doen. Toen keerden ze om, de koppen hangend, de staart tussen de poten.

De andere mensen kwamen dichterbij, ademloos. Ik vertelde hen wat er gebeurd was.

‘Verbazende dingen, die auto’s.’ gromde mijn maatje vinnig.

We keerden onze paarden en reden langzaam terug naar huis, en je hebt nog nooit zo’n rustige groep terug van de jacht zien komen als wij waren, toen we terug naar de stallen gingen.

Maar de slimme Reintje had zijn ontsnapping toch eerlijk verdiend!

Een avontuur uit de twintigste eeuw.

Door Virginia G. - 13 jaar, 1911

Het was een prachtige zomermiddag toen ik vlakbij huis voetstappen hoorde. Ik keek op van de St. Nicholas en herkende mijn vriend Harold King.

‘Hallo’, zei ik, en sprong overeind, innerlijk zuchtend omdat ik mijn tijdschrift nu weg moest leggen.

Toen hij mijn groet beantwoord had, vroeg hij: ‘Zou je misschien even naar Young willen rijden om onze post op te halen?’

Young is drie mijl voorbij de canyon, en ik wist dat het een hete rit zou worden, maar ik antwoordde: ‘Natuurlijk! Met alle plezier.’

Ik ging naar mijn moeder en vertelde haar wat ik ging doen, zadelde mijn pony, en galoppeerde even later over de weg.

Het galopperen werd al gauw vervelend en ik vertraagde totdat de pony rustig liep.

Vlak voorbij de bocht wachtte me een grote verrassing.

Daar stonden de vier paarden van mijn oom te grazen. Hij was al dagen bezig geweest om ze te vangen, maar steeds zonder succes.

Ik vreesde wel dat ze terug naar het bos zouden gaan als ik nu weg zou gaan, maar toch deed ik dat en haalde eerst de post.

Toen ik terugkwam stonden ze tot mijn blijdschap nog steeds vredig te grazen. Nu kwam het probleem: ik moest ze vangen.

Na een moeilijke jacht lukte het me om Bob, de leider, te vangen, en toen ik hem maar had, volgden de andere drie vanzelf.

Zo gingen we richting mijn huis.

Maar toen, wat hoorde ik? Mijn gezicht werd wit van angst, want het was het toeteren van een automobiel, en Bob is doodsbang van die machines. Ik hield de teugel in en wist een momentje niet wat ik moest doen. Toen, terwijl het afschuwelijke geluid dichterbij kwam, leidde ik de paarden zo ver mogelijk naar de kant van de weg.

Daar kwam de automobiel. Mijn hart stond een momentje stil van angst. Maar hij was al voor-

bij, en toen Bob niet meer kopte en rustig geworden was, vervolgden we onze weg. Ik kwam veilig thuis en ging die avond naar bed met oren vol lovende woorden.

Zo onverwachts was een simpele gebeurtenis uitgegroeid tot iets belangrijks. Iets wat ik niet gauw zal vergeten.

Een avontuur uit de twintigste eeuw.

Door Bancroft S. - 15 jaar, 1911

Prijs: Een zilveren speld

Het intercontinentale vliegtuig 'Noorderlicht', de motor in de vernieling, de radio kapot, dobberde rusteloos op de beukende golven van de Atlantische oceaan. Het was pikdonker in de cabine waar de passagiers bijeengekropen waren, want ook de elektriciteit was uitgevallen. Op de brug, die voortdurend overspoeld werd door hoge golven, stonden de officieren de horizon af te speuren met hun telescopen. Ze had-

den al een paar vuurpijlen afgestoken, maar wilden de overgeblevene liever bewaren totdat er een schip in zicht was.

De opstandige bemanning was al gedeserteerd en vertrokken met de reddingsboten. Alleen een klein watervliegtuigje lag nog hoog boven het water vastgebonden.

Plotseling een schreeuw. De kapitein zag de lichten van een passerend vrachtschip. Hij reikte opzij voor zijn vuurpijlen, maar ontdekte toen tot zijn ontzetting dat ze allemaal doornat waren. ‘Een toorts, snel!’ schreeuwde hij. De toorts werd haastig aangestoken, maar het schip vervolgde onverstoorbaar zijn weg.

‘Hij ziet ons niet.’ gromde de kapitein, en toen viel zijn oog op het kleine watervliegtuigje.

‘Een vrijwilliger!’ schreeuwde hij, ‘Ga met de boot naar het vrachtschip en haal hulp!’

De mannen aarzelden. Om met een goede reddingsboot de wilde zee te bevaren was één ding, maar dit ranke watervliegtuigje was iets heel anders.

Uiteindelijk stapte de derde officier naar voren.

‘Ik zal gaan.’ sprak hij rustig.

Het watervliegtuigje werd voorzichtig te water gelaten tot het dreef op de woedende zee. De motor sputterde en de boot voer weg.

Een paar minuten nog konden ze de boot nog volgen, maar dan was het verzwolgen door het duister.

Beneden, in de cabine, zaten de passagiers te wachten wat hun lot zou zijn. Niemand huilde, er was geen paniek, ze wachtten alleen. In stilte. De officieren op de brug richtten hun ogen naar de verre lichtjes van het vrachtschip.

En toen, opeens, schoot er een vuurpijl door de zwarte nacht, en barstte open in een gouden douche.

Ze waren gered!

Een avontuur uit de twintigste eeuw.

Door Mary B. - 12 jaar

Een paar maanden geleden kwam het vliegtuig

van de gebroeders Wright vanuit Dayton naar Columbus. Die vliegreis duurde een ietsje langer dan twee uur.

Het vliegtuig bracht zo ongeveer tweehonderd pond zijde mee, voor een van de winkels in Columbus. Dit was de eerste keer in de geschiedenis dat een vracht, die voor een winkelier bestemd was, door de lucht vervoerd werd.

De meeste mensen hier kwamen kijken naar het vliegtuig en toen het voor het eerst gezien werd leek het niet meer te zijn dan een stipje in de lucht. Toen gingen alle klokken luiden in de stad, en alle stoomfluiten en fabrieksfluiten floten.

Het vliegtuig zou landen in het Driving Park, waar ongeveer vierduizend mensen samengekomen waren om hem te zien.

Voordat het naar beneden kwam, cirkelde het eerst een paar keer in het rond, het was net een vogel. Daarna landde het vliegtuig, en toen steeg hij nog een paar keer op en nam een paar mensen mee voor een ritje.

De zijde werd in stukjes geknipt en verkocht als

souvenir.

Daarna werd het vliegtuig op de trein gezet en reed over het spoor terug naar Dayton.

Een avontuur uit de twintigste eeuw.

Door Millicent C. - 12 jaar

Prijs: Een zilveren speld

Ik neem aan dat iedereen weleens gehoord heeft over Hubert Latham, de Franse vliegenier die met zijn vliegtuig boven Baltimore gevlogen heeft. Ik ga daar iets over vertellen, want ik woon in Baltimore, en dat lijkt me een echt twintigste-eeuwverhaal.

Het was in de tijd dat het vliegtuig kwam, net even buiten de stad, en toen maakte Latham bekend dat hij van plan was over Baltimore heen te vliegen.

Dit was iets wat nooit eerder gebeurd was en dus keek iedereen er met groot plezier naar uit.

Toen de dag aangebroken was bleek er een sterke Noordoosterwind te staan. Iedereen dacht daarom dat Latham niet eens zou proberen te vliegen met zulk weer, maar om 11:35 u. in de ochtend startte hij op het vliegveld en vloog over de stad.

De wind blies zo hard dat hij er veel last van had, maar het vliegtuig wist zich overeind te houden.

Alle kinderen van de openbare scholen hadden vrij gekregen om naar het vliegtuig te kijken (en, helaas, hier moet ik vertellen dat ik niet op een openbare school zit), maar wij kwamen wel allemaal naar buiten om gauw even te kijken. Daarna moesten we weer terug naar onze saaie lessen, en dat terwijl we evengoed buiten hadden kunnen zijn om te kijken naar een glorieus luchtschip, mooi als een vogel, die maar liefst vijfduizend voet boven de grond vloog. Ik wou wel dat er elke dag zo'n man kwam die over Baltimore vloog.

Dit is het eind van de opstellen.

Gaan we nu weer verder met de brieven:

Hieronder een brief van Mary W.

2e klas High School

Massachusetts, juni 1911

Lieve St. Nicholas,

Onze familie is al elf jaar lid van uw blad, en mijn vader was vroeger lid van u vanaf het allereerste begin dat u bestond. Ik heb al uw verhalen gelezen en vond ze erg leuk. We hebben al onze St. Nicholassen ingebonden, ik lees ze steeds weer opnieuw.

Ik wil u graag vertellen hoeveel plezier we gehad hebben toen we deze zomer in Southwest Harbor in Maine geweest zijn.

We zijn daar iedere zomer van mijn leven geweest.

We gaan dan in juli naar de Belfast of de Camden, die gaat van Boston tot Rockland. Als we in Rockland zijn moeten we om vier uur in de

ochtend overstappen op een andere boot.

Als we aankomen in de haven van Southwest Harbor zien we daar al onze vrienden. Ze weten dat we komen, dus ze komen ons meestal van de boot halen. Dan ligt daar in de haven onze eigen boot, waarmee we naar ons hotel varen.

De hele zomer roeien, zeilen en zwemmen we. We rijden paard, wandelen door de bossen, beklimmen bergen, spelen tennis en gaan af en toe picknicken.

Op een keer nodigde mijn vader een heleboel vrienden van mijn zus, mijn broer en mijzelf uit en hebben we met ons allen gekampeerd op de top van een kleine berg. We zijn toen om vier uur opgestaan om de zonsopgang te zien.

Ik lees graag de brievenbus in de St. Nicholas.

Op school heb ik Frans, Duits, Latijn, Grieks, Engels en algebra.

Over twee jaar ga ik naar de Smith College.

Ik hoop dat uw blad voor altijd een succes zal zijn,

uw toegewijde lezeres,

Mary W.

Hieronder een brief van Helen A. - 13 jaar
Detroit, juni 1911

Lieve St. Nicholas,

Ik ben pas drie maanden lid van St. Nicholas en hoop u nog lang te mogen lezen. De openbare bibliotheek, die dicht bij ons huis is, heeft alle afleveringen van de St. Nicholas en ik heb ze allemaal gelezen.

Ik heb: 'The Crimson Sweater' en 'Tom, Dick and Harriet' gelezen en ik vond ze erg leuk. Ik vind: 'Team-mates' tot nu toe ook leuk.

Afgelopen winter heb ik van mijn vader en moeder een alligator gekregen. Hij was vier maanden oud. Ik noemde hem Rex. Op een ochtend wist mijn alligator op mysterieuze wijze te ontsnappen uit zijn kooi en is toen in een la gekropen die, niet ver van zijn kooi vandaan, op een kiertje open stond. Iemand deed die la dicht, niet wetend dat Rex erin zat. Mijn kleine broertje hoorde toen geluiden komen uit die la, en hij deed hem gauw open, maar tien minuten later ging Rex toch dood. Dat vond ik heel erg.

Met de beste wensen van een geïnteresseerde
lezeres,
Helen A.

Hieronder een brief van Cecily H. - 14 jaar
New York, juni 1911

Lieve St. Nicholas,

Ik ben al zeven jaar lid van de St. Nicholas.

Mijn moeder heeft u ook gelezen toen ze zelf
een klein meisje was.

Ik ben een Engels meisje en ik ben op dit mo-
ment voor het eerst van mijn leven in Amerika.

We zijn nu in de stad New York.

Ik heb al een heleboel meisjes ontmoet in New
York.

Hoewel de meesten even oud zijn als ik kleden
ze zich alsof ze achttien zijn.

Ze staan nooit op als er een oudere dame bin-
nenkomt, terwijl dat toch wel het eerste is wat
een Engels meisje leert.

Ik vind New York een heel mooie stad. De zon
schijnt er zo vaak.

Niemand in New York is ooit verbaasd als het mooi weer is.

Mijn broers en zusjes en ik wonen in een heel groot huis, veertig mijl van Londen, in Kent. We gaan nooit naar school want we hebben een gouvernante. En ook komt er drie keer in de week een leraar voor ons uit Londen.

Ik heb een paard die St. Nicholas heet. Die heb ik naar u genoemd.

Terwijl ik hier nu in Amerika ben, zorgt mijn broer George voor mijn paard.

Met de beste wensen voor uw blad,
Cecily H.

Hieronder een brief van Roberta J. - 12 jaar
München Duitsland, juni 1911

Lieve St. Nicholas,

Vanaf dat ik weggegaan ben heb ik nooit meer een leuk tijdschrift gelezen, maar nu heb ik u gevonden in de American Church. Wat was ik blij! Mijn vader is ook lid van u geweest en heeft zijn nummers in laten binden met een leren

kaft.

Het is erg grappig om nu hier in Duitsland te zijn. Als je hier naar bed gaat zie je een soort lappendeken vol veren, zo dik als een matras.

De mannen hier hebben altijd vogelveertjes op hun hoed, dat ziet er zo komisch uit.

Ik ga hier naar een Duitse school van vierhonderd leerlingen. Twaalf daarvan zijn Amerikaans. Het is grappig om iedereen door elkaar te horen praten.

Ik ben voor altijd uw toegewijde lezeres,
Roberta J.

Hieronder een brief van George N. - 12 jaar
Sendai Japan, juni 1911

Lieve St. Nicholas,

Wij zijn al een hele poos lid van u.

We wonen op dit moment in Sendai, in Japan, maar over een poosje gaan we verhuizen naar een plaatsje in de bergen. Wakamatsu, heet dat plaatsje. Dat betekent in het Japans 'de jonge naaldbomen', want 'wakai' is het Japanse woord

voor ‘jong’, en ‘matsu’ is het woord voor ‘naaldbomen’.

Ongeveer een half uur van ons nieuwe huis vandaag zijn oude ruïnes.

In 1868 was daar het centrum van de revolutie tegen de keizer. Een groep van negentien jongens noemden zich ‘Byakkotai’, dat betekent: ‘Witte Tijger Compagnie’. Zij waren de enigen die zich nog tegen de keizer durfden te verzetten aan het einde van de oorlog.

Toen kwamen de mikadosoldaten, ze zetten een groot canon neer, schoten het hele kasteel plat en brandden het af.

Toen de negentien jongens zagen dat ze verloren hadden pleegden ze allemaal zelfmoord. Maar een van die jongens werd gevonden door een boerenvrouw. Toen ze zag dat hij nog leefde, nam ze hem mee naar huis en verzorgde hem.

Die jongen is mijn buurman.

Ik moet nu ophouden anders wordt mijn brief te lang.

Uw geïnteresseerde lezer,
George N.

Hieronder een brief van Dorris P. - 12 jaar
Oregon, juni 1911

Lieve St. Nicholas,

Ik vind het heel leuk om in uw brievenbus te lezen over de verre reizen die veel van uw lezers maken. Ik ben maar vijftig mijl van huis, maar het is hier evengoed heel interessant.

Wij logeren hier onderaan de heuvels vlakvoor de Cascade Mountains, bovenop een steile rots die vijfhonderd meter boven het dal van de Sandy River uitsteekt.

Als je bij ons vandaan naar beneden kijkt, naar het dal, dan zie je open land met boerderijen en miljoenen spitse naaldbomen.

Door deze vallei stroomt de lawaaierige Sandy River. In de verte zien we sneeuw op de top van de Mount Hood. Die is vijftig mijl bij ons vandaan, maar het lijkt net of het dichterbij is.

Rondom ons huisje zijn heel veel grappige kleine grondeekhoortjes en de liefste grijze eekhoorns die je ooit hebt gezien, met een heel dikke, pluizige staart.

Er zijn hier ook heel veel mussen, Vlaamse gaaien en spechten.

Een boer, die vlakbij ons woont, heeft honderdveertig angorageiten en vijftientig schapen. Hij heeft ook een geitje als huisdier. Die heeft hij grootgebracht met een fles, en die geit denkt er niet over zijn baas te verlaten. Hij volgt hem overal waar hij gaat, alsof hij een hond is.

De boer heeft ook een hond. Foxy heet die. Foxy en de geit zijn dikke vrienden.

Als we vroeg in de morgen opstaan en naar buiten kijken, zien we al die geiten bij ons huisje staan. Ze vinden ons blijkbaar iets heel bijzonders. De rest van de dag komen er ook nog steeds paarden, koeien en schapen voorbij om naar ons te kijken.

Van uw liefste vriendin,
Dorris P.

Hieronder een brief van G. en A. R.
New York, juni 1911

Lieve St. Nicholas,

Al zeven jaar lang komt u maandelijks bij ons langs en we hopen dat u dat nog lange tijd vol blijft houden.

Ieder nummer is beter dan het vorige, en vooral de laatste drie interesseerde ons in hoge mate.

De verhalen van Ralph Henry Barbour vinden wij prachtig.

Afgelopen winter kwamen we op het idee dat we weleens met een motorvoertuig van New York naar Washington wilden rijden.

Het was eind november en erg koud. Er lag sneeuw en hoe verder we kwamen, hoe dieper die werd. Na een poosje bleef onze automobiel steken in de sneeuw, en wat kostte het ons een moeite daar uit te komen en de automobiel weer aan de gang te krijgen!

Hierna gebeurde dat nog vier maal en we besteedden het grootste deel van de dag aan het steeds weer uitgraven van onze automobiel.

Aan het eind van de dag, net toen de zon onderging, stopte de motor voor de zesde keer en bleken we in zo'n grote berg sneeuw vast te zitten dat het hopeloos was hier nog proberen uit te komen. We gaven het op. Toevallig waren we net vlakbij een treinstationnetje. Daar stapten we op de trein en gingen terug naar Baltimore. Van twee lezers die u alle goeds toewensen,
G. en A. R.

Hieronder een brief van Anna R. - 11 jaar
Juni 1911

Lieve St. Nicholas,
Ik ben al drie jaar lid van de St. Nicholas en kijk elke maand heel erg naar u uit. Mijn favoriete verhaal is 'The League of the Signet-Ring.'
Ik heb geen huisdieren. Mijn kleine broertje van drie vindt wel altijd overal katten, maar in het voorjaar verliest hij ze dan weer.
Ik heb geen zussen, alleen dat ene kleine broertje, en hoewel hij niet kan lezen en nooit voor-

gelezen wil worden, houdt hij toch veel van de St. Nicholas.

Uw geïnteresseerde lezeres,
Anna R.

Hieronder een brief van Alice H. - 10 jaar
Nagasaki Japan, september 1911

Lieve St. Nicholas,

Ik woon in Nagasaki en ik ben tien jaar oud.

Ik vind het leuk in Japan. Ik stuur u bij dezen brief een foto van een Japanse baby.

Japanners zijn nogal klein. De moeders dragen hun baby's op hun rug. En ook de kleine kindertjes dragen baby's op hun rug. Dat ziet er zo grappig uit als je ze met elkaar ziet knikkeren, en dan hobbelen die baby's maar mee, op en neer. Maar dat vinden ze niet erg, want de baby's van de kleine kinderen zijn natuurlijk poppen. De naam van de baby die op de foto staat is: 'Fuji'. Dat betekent: 'Wistaria', en dat is een van de mooiste bloemen die er zijn in Japan. De baby is van onze amah. Dat is ons kinder-

meisje.

En de baby is een meisje.

Ik vind de St. Nicholas heel erg leuk, en toen mijn moeder klein was las ze hem ook.

Uw liefhebbende lezeres,
Alice H.

Hieronder een brief van Jack H. - 5 jaar
(Het kleine broertje van Alice die hierboven staat.) Nagasaki Japan, september 1911

Lieve St. Nicholas,

Ik ben vijf jaar.

Ik word pas zes als het maart is.

Ik vind de St. Nicholas een heel mooi boek.

Ik heb waterpokken en bij het eten gaan we lachen, lachen, lachen.

Ik heb veel boeken.

Ik vind lezen leuk.

Liefs van
Jack H.

Hieronder een brief van Hilda D. - 15 jaar
Montevideo, Uruguay, september 1911

Lieve St. Nicholas,

Hoewel ik u nooit eerder geschreven heb, ben ik toch al lang lid, en mijn vader las u ook toen hij klein was.

Toen het februarinumner verscheen waren we bij ons thuis allemaal onder de indruk van de mooie foto van het standbeeld 'Motherhood'. Toen nam mijn vader ons 's middags mee naar een museum waar Amerikaanse beelden en schilderijen tentoongesteld werden, en daar hebben we toen het beeld 'Motherhood' in het echt gezien!

Het is van brons en is haast twee voet hoog.

Sommige van de schilderijen waren erg mooi.

Voordat ze hierheen gebracht werden, zijn ze in Buenos Aires tentoongesteld ter gelegenheid van hun honderdjarig bestaan.

Ik lees altijd uw brievenbus, maar ik heb nog nooit een brief gezien uit Uruguay.

Ik ben hier ook nog niet zo lang, ik kom eigen-

lijk uit Argentinië, want ik ben Argentijnse en ik heb daar gewoond tot zeven maanden geleden.

Ik ben vijftien jaar.

Uw geïnteresseerde lezeres,

Hilda D.

Hieronder een brief van Emily F. - 11 jaar

Chicago, september 1911

Lieve St. Nicholas,

U komt nu al jarenlang elke maand bij mij op bezoek. Ik vind de verhalen heel leuk. Ik hield ook erg van de Betty-verhalen uit 1910, en ik vind nu vooral 'Team-Mates' een mooi verhaal. Ik kan haast niet wachten tot het volgende nummer komt om te zien hoe het verder gaat. Mijn neef Arthur houdt ook van u. Hij leent al een jaar lang elk nummer van de St. Nicholas, zodra wij het hem geven willen. (Als wij hem allemaal uit hebben.) Maar nou mag hijzelf ook een abonnement, dus dan hoeft hij ze niet meer van ons te lenen.

Mijn broertje en zusje vinden de grappige rijm-

pjes altijd zo leuk. Dat komt ook omdat op de dag dat de St. Nicholas aangekomen is, papa die altijd gaat voorlezen na het eten.

In februari van dit jaar stond een stuk over ‘Verschillende meisjes met geplooid kragen.’ Dat vond ik interessant. Daar heb ik ook nog van geleerd.

Het is leuk om te weten wie het stijfjel uitgevonden heeft, en wie de eerste meisjes waren die geplooid kragen droegen. Dat is meteen een ander ding die ik leuk vind van de St. Nicholas; je leert er veel van.

Het is niet alleen lezen wat je doet, maar tegelijk ook leren.

Ik denk dat ik nou maar eens stop.

Van uw geïnteresseerde lezeres:

Emily F.

Hieronder een brief van Dorothy R. - 17 jaar
Juni 1912

Lieve St. Nicholas,

Vanaf dat ik lezen kan heb ik alles gelezen wat ik maar te pakken kon krijgen. Toch denk ik dat ik aan geen van mijn boeken zoveel gehad heb als aan de St. Nicholas.

Als ik eens in de put zat, maakten de grappige versjes me steeds weer aan het lachen. De puzzels en raadsels zorgden ervoor dat mijn hersenen de kans niet kregen te verroesten, en de verhalen waren altijd leuk om te lezen nadat ik klaar was met mijn werk. (En soms ervoor.)

Maar waar ik het meest aan gehad heb dat zijn de verhalenwedstrijden.

Vanaf het moment dat ik schrijven kon heb ik verhaaltjes voor mijn zusjes geschreven. Niet dat die nou zo erg goed waren, maar zij vonden ze toch leuk.

De verhalenwedstrijden van de St. Nicholas gaven me de kans om te ontdekken of ik schrijven kon of niet.

Elke maand (behalve één keer) heb ik iets ingezonden, en heel vaak werd mijn verhaal afgedrukt. Ik heb ook een keer een zilveren speld gewonnen.

Daar ben ik heel erg trots op, ik kijk er vaak naar. Natuurlijk zou ik wel vreselijk graag een gouden speld willen winnen, maar daar is niet veel kans meer op, omdat je alleen mee mag doen als je onder de 18 bent, en ik word haast 18. Maar wie weet... Als ik het echt verdien zal ik het nog net kunnen krijgen. Ik doe mijn best.

Dorothy R.

Hieronder een brief van Betty H. - 11 jaar
Juli 1912

Lieve St. Nicholas,
Klein poesje, luister naar de regel
die jij gehoorzamen moet:
Blijf thuis totdat je groot bent,
dat is wat een lief poesje doet.
Als jij niet doet wat ik zeg,
zal je dat bezuren,
vele uren.

Dit rijmpje leerde mijn moeder mij toen ik nog heel klein was. Ik had die regel ook altijd gehoorzaamd, maar op een dag kon ik het niet meer uithouden. Mijn moeder was juist naar de kelder om wat muizen te vangen, dus had ik mooi de kans om de oude mand uit te springen en het huis te verkennen. Ik dacht niet langer, maar deed het.

Ik pikte een stuk vis uit de keuken, brak een vaas vol bloemen, en bijna, bijna ving ik de kanarie. (Maar hij is in elk geval lekker geschrokken.) Wat had ik een plezier! Toen ging

ik terug naar mijn mand, en ik deed net of ik sliep toen mijn moeder terugkwam. Mijn moeder heeft nooit geweten wat ik die dag gedaan had.

Nu ben ik groot geworden, en ik leer mijn kindertjes hetzelfde rijmpje. Ze worden er nooit moe van te horen hoe ik die ene keer ongehoorzaam geweest was.

Maar ik ben wel blij te kunnen zeggen dat ZIJ mij altijd gehoorzamen en hun mand niet verlaten.

Betty H.

Hieronder een brief van Elizabeth L. - 8 jaar
Rusland, augustus 1912

Lieve St. Nicholas,

Ik wou een keer een Paasverrassing voor mijn moeder maken, en dus tekende ik een van de engelen na van een schilderij van Raphael, en toen plakte ik mijn tekening op een stuk karton en plakte de hele rand vol met koffiebonen. De ruimte ertussenin vulde ik op met gerstekorrels. Toen legde ik mijn verrassing bovenop een kast

zodat mijn moeder het niet zou zien.

De volgende dag pakte ik het van de kast af, en toen zag ik iets gek: Mijn engel had opeens een grote snor!

Ik snapte eerst niet hoe het kon, maar later zag ik dat de goudverf die ik gebruikt had, uitgelopen was en vlekken had gemaakt. Precies in de vorm van een snor, onder de neus van de engel.

Natuurlijk vond ik het wel erg dat mijn tekening verknoeid was, maar het zag er zo grappig uit dat ik er niets aan kon doen dat ik erom lachen moest.

En wanneer ik nu ooit de schilderijen van Raphael zie, met al die mooie engelen erop, dan denk ik aan mijn engel met de snor, en dan moet ik lachen.

Elizabeth L.

Hieronder een brief van Nicolas L. - 9 jaar
Rusland, Augustus 1912

Lieve St. Nicholas,

Toen ik nog een klein jongetje van vijf jaar was, heb ik eens iets spannends beleefd. Ik ging toen met mijn moeder, mijn tante en al mijn broers en mijn zussen naar de dierentuin om naar de dieren te kijken.

We hadden overal al gekeken en bleven nog een poosje stilstaan bij de beren.

Toen, opeens, begon een beer over het hek te klimmen, precies waar wij stonden. Toen we dat zagen, werden we erg bang en we stonden op en renden weg, zo gauw we konden. En toen ging het ook nog keihard regenen. We boften wel dat we vlakbij de vlinderkassen waren, dus gingen we daar gauw naar binnen, en daar hebben we gewacht totdat ons rijtuig kwam om ons weer naar huis te brengen.

Ik weet niet of de beer echt ontsnapt is toen.

Ik heb er nooit meer iets over gehoord.

Nicolas L.

Hieronder een brief van Dhr. J. C. H. - (een van onze volwassen lezers.)

Birmingham, september 1912

Lieve St. Nicholas,

Hierbij zend ik u een paar foto's met ongewoon grote hagelstenen erop. Het hagelde bij ons in de middag van 11 mei van dit jaar tijdens een storm die uitliep op de orkaan die die dag woedde in de stad Talladega, ongeveer honderd mijl bij ons vandaan.

Het hagelde bijna vijfenveertig minuten. In het begin waren de hagelstenen zo groot als maïskorrels, maar ze werden steeds groter. Aan het eind vielen er een regen van stenen naar beneden met een doorsnee van meer dan vijf centimeter. Als vogeleieren. De vorm was niet rond, maar ovaal. Opvallend veel van de grootste stenen waren een beetje plat, als koekjes.

Er leken wel ringen in gegraveerd te zijn.

Hoogachtend,

Dhr. J. C. H.

Hieronder een brief van Elizabeth F. - 13 jaar
September 1912

Lieve St. Nicholas,

Ik heb altijd veel van het strand en de zee gehouden, wij gaan daar altijd naar toe in de zomer. Vorige zomer, op een hete ochtend, heb ik daar toen een vreemd avontuur meegemaakt, waardoor ik een spannende zwemtocht maakte... Ik had al gezwommen die ochtend, en lag uit te rusten op het strand. Het strand was erg leeg die dag, nauwelijks mensen te bekennen. In de vakantie houd ik graag de hele dag mijn badpak aan, dan kan ik de zee in en uit gaan, net zoals ik wil. De enige andere kinderen waren een groepje kinderen en een jongedame. Maar ik lette niet op hen. Ik stond weer eens op en wandelde naar het water.

Plotseling kwam een van de kinderen, een jongen, naar me toe rennen. Hij schreeuwde: 'Snel, snel! Er is een dame in het water gevallen, ze verdrinkt!'

Natuurlijk schrok ik erg en ik keek naar het punt

Waar hij naar wees. En inderdaad, ik zag daar iets boven het water uitsteken. Een arm met een hand met een handschoen eraan.

Ik stond er geen moment bij stil hoe een dame met handschoenen aan in het water gekomen kon zijn. Ze was veel te dicht bij het strand om uit een schip gevallen te kunnen zijn, en vanuit het strand zou toch niemand gaan zwemmen met handschoenen aan.

En daarbij: het water was er niet zo heel erg diep, dus hoe zou ze daar kunnen verdrinken?

Maar goed, ik dacht dus niet na en ik begon meteen met mijn reddingsactie. Ik sprong het water in en ging er heen zo snel ik kon. Toen ik niet meer staan kon in het water zwom ik verder, maar tijdens het zwemmen begon ik me toch wel te verbazen. De arm bewoog namelijk helemaal niet. Maar ik had niet veel tijd daar lang bij stil te staan, zo haastte ik me.

Ik bereikte haar op tijd!

Ik greep haar hand!

Trots op mezelf iemand te hebben gered van de verdrinkingsdood.

Maar ik schoot haast achterover toen ik trok, zó licht was ze. Ik trok. Het was alleen een stok.

Een stok met een handschoen eraan.

Me nu realiserend dat ik voor de gek gehouden was draaide ik me om en bekeek het strand.

De dame en de kinderen bleken spoorloos verdwenen te zijn...

Elizabeth F.

Hieronder een brief van Helen C. - 12 jaar
Medina Oaxaca - Mexico, oktober 1912

Lieve St. Nicholas,

U bent mijn verjaarscadeautje, en niet zo'n kleine!

Ik woon in de jungle van Mexico. Er is hier niet veel te doen voor kinderen, dus dacht mijn moeder dat de St. Nicholas wel leuk voor me zou zijn.

We wonen hier in een kolonie met nog vijftien-zeventig andere Amerikanen. Er is hier een klein schooltje. Mijn moeder is daar de lerares van.

We hebben ook een hotel, drie Mexicaanse winkels en een klein postkantoor.

De planten hier zijn heel vreemd: alle bomen hebben parasieten. Die parasieten hangen er overheen als gordijnen. De jungle hier is zo ondoordringbaar als in Afrika. Niet dat ik ooit in Afrika geweest ben, maar ik stel me Afrika voor zoals het bij ons is.

We hebben hier heel veel fruit, en bijna alles daarvan is erg lekker. We hebben: sinaasappelen, citroenen, limoenen, bananen, papaja's, mango's, vijgen, kumquats en dennenappels. Die dennenappels zijn heel groot. Ze wegen zestien pounds per stuk.

Uw liefhebbende lezeres,
Helen C.

Hieronder een brief van Sheila McL. - 12 jaar
Havelock North - Nieuw Zeeland, oktober 1912

Lieve St. Nicholas,

Ik ben een meisje uit Nieuw Zeeland en ik woon in Hastings, een klein stadje. Ik wist niet dat er

ergens op de wereld zoiets bestond als de St. Nicholas, totdat ik hier naar school ging en u daar vond. Ik heb alle nummers gelezen, tot 1894 toe!

Wij hebben hier een boerderij met heel veel wilde paarden, schapen, koeien en heel veel konijnen.

We gaan heel vaak konijnen schieten, en ik kan GOED schieten!!! Ik kan ook goed paardrijden, en op school noemen ze me daarom 'De Indiaan'.

Door ons land stroomt een rivier, en de stroom daarvan neemt hele stukken land van ons af. Daarom heeft mijn vader er nu wilgen langs geplant.

Ik wed dat u niet veel brieven uit Nieuw Zeeland krijgt. Ik hoop dat ik ook een keer in Amerika kom.

Ik ben twaalf jaar en ik heb een broer van acht en een zusje van drie.

Met veel liefs van een kleine vriendin,
Sheila McL.

Hieronder een brief van Helen J. - 11 jaar
Grinnell - Iowa, oktober 1912

Lieve St. Nicholas,

Ik zou niet weten wat ik zonder u zou moeten beginnen. U geeft mij zoveel leuke en interessante verhalen te lezen. U was het kerstcadeau dat ik van mijn papa gekregen heb. Ik heb daar net de brievenbus uit het januarinumnummer nog eens gelezen. Ik vind het zo leuk dat kleine kinderen in Italië en Holland ook de St. Nicholas lezen, en het net zo leuk vinden als de kinderen in Amerika. Ik vond: 'The Lady of the Lane' een erg mooi verhaal, en ook alle andere verhalen.

Uw trouwe lezeres,
Helen J.

Hieronder een brief van Doris E. - 14 jaar
Newport, oktober 1912

Lieve St. Nicholas,

Ik woon in Vermont en ik houd er meer van dan wat dan ook. Newport is bij het meer van Memphremagog. Dat meer is zo ongeveer dertig mijl lang, maar maar zes mijl daarvan zijn in Vermont. De rest is in Canada.

Het is een erg mooi meer en ik vind dan ook dat het een erg goede naam heeft, want Memphremagog is Indiaans en betekent: 'Mooi water'.

De Owl's Head is volgens mij de mooiste berg om te zien. Hij steekt ongeveer tien mijl boven het meer uit, en ziet eruit als een Indianenhoofd die zijn gezicht naar de hemel richt. Weet je waarom die berg Owl's Head heet? Een stam van de St. Francis Indianen waren gewend om elke zomer naar dit meer te komen. Ze kampeerden dan aan de voet van de berg. Het opperhoofd van die stam heette: 'Old Owl'. Op een dag ging een deel van de stam naar ons eind van het meer. Tegen de avond, toen ze weer terug

wilden gaan, zei een van de Indianen: 'Kijk daar! De Old Owl! Hij heeft zijn gezicht naar de hemel gekeerd.' Dat betekende dat het opperhoofd dood was. En toen ze terugkwamen bij hun kampplaats ontdekten ze dat het waar was: hij was vermoord. Daarom, om het opperhoofd te gedenken, noemen ze de berg de 'Owls Head'. Zo heb ik deze legende tenminste onthouden.

Ik ben erg dol op de St. Nicholas. De verhalen die ik het allermooist vind zijn de vervolgh verhalen.

Ik kijk iedere maand vol spanning uit naar de volgende aflevering.

Uw liefhebbende lezeres,
Doris E.

Hieronder een brief van Isabel B. - 12 jaar
South Orange - New Jersey, oktober 1912

Lieve St. Nicholas,

Ik dacht dat het u misschien wel zou interesseren om te horen wat wij gedaan hebben met de

deur van de kast van mijn kamer.

We hebben alle plaatjes uit de St. Nicholaskaften geknipt, die op een donkerblauwe achtergrond geplakt op mijn deur, helemaal mooi ingedeeld: sport bij sport, maand bij maand. Nu is het een heel mooie kast geworden. En nu houd ik altijd de kast goed dicht, anders kan ik de plaatjes niet zien, en vroeger liet ik vaak per ongeluk de kast openstaan.

Mijn zussen en ik zijn als acht jaar lid van de St. Nicholas.

Hoogachtend,
Isabel B.

Hieronder een brief van Francesca M.
Bolton - New York, oktober 1912

Lieve St. Nicholas,

Pas geleden schreef u iets over reuzenschildpadden in de Bronx dierentuin. Ik zou u daarom graag willen vertellen wat ik eens meegemaakt heb met diezelfde schildpad.

Een paar jaar geleden nam Mr Loring, de gouverneur van mijn broer, die in die tijd ook hoofd van de dierentuin was, me mee naar de dierentuin om het reptielenhuis is vanachter de schermen te bekijken.

Hij liet me kennismaken met de verzorger van de schildpadden, en die bracht me meteen naar het winterverblijf van de schildpadden. Dan kunnen de mensen hen nooit zien, ze zien ze alleen in de zomer.

Toen vroeg Mr Loring aan de oppasser of ik misschien even op het schild van de reuzenschildpad mocht zitten.

De oppasser zei dat de 'oude man' (die schildpad!) het vast niet erg zou vinden, en dus tilde hij me op en zette me op de rug van de schildpad.

Heel langzaam liep de schildpad weg, en ik zat er bovenop. Maar toen begon hij te schudden, om te proberen mij eraf te krijgen. Ik denk dat hij het toch niet leuk vond dat er iets op zijn rug zat. Natuurlijk sprong ik er toen maar af, en de schildpad ging terug naar zijn vrienden.

Dat was mijn ervaring met de Bronx
Reuzenschildpad.

Uw liefhebbende lezeres,

Francesca M.